

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

MAANDOVERZICHT

No. 3-195 7

B I N N E N L A N D S E V E I L I G H E I D S D I E N S T

V E R T R O U W E L I J K

Maandoverzicht no. 3 - maart 1957.

(Tijdvak 1-3-'57 t/m 31-3-'57)

I N H O U D

I.	<u>Communisme Internationaal.</u>	blz. 1 - 8
	Opgevoerde agitatie tegen "het imperialistische ge- vaar"	1
	"Prawda" prijst opnieuw Stalin's kwaliteiten	1
	Waarschuwing tegen het "nationaal communisme" van TITO en tegen het revisionisme	2
	Rede van de Joegoslavische Minister van Buitenlandse Zaken, K. POPOWITSJ, d.d. 27-2-57 accentueert het conflict Moskou-Belgrado	2 - 4
	Het in april '56 opgeheven Kominform en het zoeken naar andere internationale communicatie tussen CP'en.	4 - 6
	Belgische partijdelegatie naar Moskou ontboden	7
II.	<u>De CPN en haar hulporganisaties.</u>	8 - 28
	Resolutie partijbestuur CPN 29-12-1956 instrueert inzake eensgezinde actie tegen verlaging van het levenspeil; sindsdien toegenomen agitatie contra bestedingsbeperking.	8 - 9
	Onverminderde agitatie tegen benoeming van generaal Speidel in NAVO-commando	9 - 10
	De Russische vertaling van enige ideologische artike- len van Paul de GROOT; Moskou's hoge instemming met het geponeerde	10
	Harry VERHEY valt Ger HARMSSEN's standpunten in "Politiek & Cultuur" aan; HARMSSEN kennelijk "P. & C."-hoofdredac- teur-af.	11 - 12
	De partijfilmdienst en zijn vermommingen	12 - 13
	Het verscheiden van twee CPN-partijbestuurders: Jan HAKEN (nov. '56) en Jaap BRANDENBURG (maart '57).	13 - 14
	Mr. H.P.L. WIESSING's anti-Mc-Carthy-stunt.	14 - 15
	Ook vredes- en jeugdbeweging voeren actie tegen Speidel.	16 & 20
	Kalmerende toon van overreding Wereldvredesbeweging overge- nomen; Nederlandse Vredesraad vindt enige gereserveerde toenadering bij "Kerk en Vrede"	17 - 19
	Terugreden Joop WOLFF uit het ANJV	21
	Kadergebrek "Nederland-USSR".	21 - 22

EVC-bouwwerkers tegen CAO	23 - 24
Geschokte positie van "De Metaal /EVC" enigszins hersteld, toegenomen invloed in de metaalbedrijven; uitslagen verkiezingen leden ziekenkas NDSM, ondernemingsraden ADM en Draka	24 - 26
Succes bij bedrijfsverkiezingen van "onafhankelijke" ongeorganiseerden	25
EVC-delegatie bezoekt Hongarije; propaganda voor KADAR-regime in slecht bezochte verslagvergaderingen.	26 - 27
III. <u>Overige groeperingen.</u>	29 - 32
Socialistische Unie bepleit "Labour-structuur" van PvdA.	29
Vijfjaar "Derde Weg".	29 - 30
RCP-invloed in het SDC.	31 - 32
IV. <u>Activiteiten van Indonesiërs, Chinezen, West-Indiërs etc.</u>	33 - 35
Indonesische studentenvereniging "PPI" ijvert voor het zenden van een delegatie naar het 6e Wereldjeugdfestival te Moskou.	33
Communistische invloed in "Ons Suriname".	34 - 35

Agenda.

Overzicht der stakingen in maart 1957.

* * *

HOOFDSTUK I - COMMUNISME INTERNATIONAAL.

Moskou's beleid.

Nadrukkelijker dan in tijden het geval is geweest slaat de communistische wereld alarm voor "het imperialistische gevaar". Haar leiders gewagen van de hernieuwde pogingen der kapitalistische kopstukken om het socialistische vredeskamp te bestrijden. De pers in de Sowjet-Unie heeft zelfs het oude, stalinistische schrikbeeld van de zgn. kapitalistische omsingeling nog eens opgeroepen.

Veel van deze agitatie is kennelijk mede bestemd voor binnenlands gebruik. Men wil de discipline binnen partij en staat verhogen en daarbij moet de Sowjet-Russische bevolking weer worden geconfronteerd met de vermeende listen en lagen van het kapitalisme. De "revolutionaire waakzaamheid" dient reeds uit dien hoofde te worden verscherpt. Bij dit alles past ook een dosis misprijzing van vooraanstaande politieke leiders in het Westen. De "Prawda" van 4 maart 1957 noemt bijv. de Franse premier, socialist Guy MOLLET, een lakei van de Amerikaanse regering. Geruime tijd had de Sowjetpers zulke aanduidingen achterwege gelaten.

Na de gebeurtenissen in Polen, Hongarije en het Midden-Oosten kwamen er in versterkte mate waarderende uitspraken over Stalin's politieke leiderschap. De "Prawda" van 5 maart j.l. stelde vast, dat de communistische partij J.W. Stalin altijd beschouwde en nog beschouwt als een vooraanstaand revolutionair, een toegewijd marxistisch-leninistisch theoreticus en een groot organisator. Aan de sterfdag van Stalin, 5 maart 1953, werd niet herinnerd in het hiervoren vermelde artikel. Het dagblad van de Franse partij deed dit wel; evenals in 1956 verscheen in de Humanité een groot Stalin-portret met een politiek-vererend onderschrift.

De internationale communistische gemeenschap heeft nog bij voortduring te kampen met vraagstukken rond de Stalin-ontluistering. Het Sowjet-Russische partijperiodiek "Partijleven" (eind februari 1957) heeft dit onderwerp speciaal behandeld naar aanleiding van de gerezen misverstanden. Sommige "onervaren" communisten, aldus wordt betoogd, hadden de strijd tegen de persoonscultus ver-

keerd uitgelegd. Zij negeerden daarbij de rol van Stalin in de ontwikkeling van de Sowjet-Unie en de internationale arbeidersbeweging, zomede zijn betekenis als marxistisch-leninistisch theoreticus.

"Partijleven" waarschuwt verder tegen het "nationaal communisme" van maarschalk TITO en tegen het revisionisme, dat de Amerikaanse communistische partij verdeeld houdt. Het orgaan valt de weifelende elementen in de communistische partijen aan, die nog steeds niet ontkomen aan de invloed van de bourgeois-ideologie.

Rede POPOWITSJ.

Na de redevoeringen van maarschalk TITO te Pula in november 1956 en van KARDELJ in december 1956 heeft thans een derde Joegoslavische bewindsman onomwonden uiteengezet hoever de opvattingen van Moskou en zijn satellieten verwijderd zijn van de Joegoslavische inzichten en praktijken.

De Joegoslavische Minister van Buitenlandse Zaken Koça POPOWITSJ laakte dd. 27 februari 1957 te Belgrado in een rede voor de volksvertegenwoordiging Moskou's politiek van blokvorming, zoals TITO en KARDELJ al eerder hadden gedaan. Deze politiek heeft z.i. een negatief effect op de internationale samenwerking en het vredesstreven. Zuid-Slavië wil actief meewerken aan vooruitstrevende en constructieve sociale verbeteringen in de wereld. Hierdoor kunnen ook de verschillen met andersdenkenden uit de weg worden geruimd.

De bestaande ideologische conflicten in de wereld van het communisme vormen, zo vervolgde POPOWITSJ, voor Joegoslavië geen beletsel om met de landen van het socialistische kamp goede betrekkingen te onderhouden. Zuid-Slavië wenst zich echter bij geen enkel blok en geen enkel kamp aan te sluiten. Maar, aldus verklaarde de bewindsman in aansluiting hierop: niemand is bevoegd om bij decreet vast te stellen of een land al dan niet socialistisch is. Het Joegoslavische socialisme wordt ten onrechte door Moskou en zijn aanhangers als iets vijandigs beschouwd.

POPOWITSJ releveerde verder welke relaties zijn land met andere staten en belangengemeenschappen onderhoudt. Joegoslavië

verheugt zich over de nieuwe ontwikkelingen in Polen. Het hoopt op een versteviging van de wederzijdse betrekkingen. De betrekkingen met Albanië zijn nog steeds slecht. De politieke leiders van dat land ontzien zich niet grove beledigingen aan het adres van Zuid-Slavië te richten en zich in de interne kwesties van het land te mengen. (Aangetekend dient, dat diezelfde Albaanse partijleiding in 1948 door Stalin gebruikt werd om het uitbannen van de Liga van Joegoslavische communisten uit de communistische beweging aan de orde te stellen).

Minister POPOWITSJ memoreerde verder moeilijkheden, gerezen in de economische onderhandelingen met de Sowjet-Unie, in het bijzonder t.a.v. de investeringen in de Zuid-Slavische aluminiumindustrie.

Veelzeggend is de passage waarin POPOWITSJ verklaart, dat Zuid-Slavië zal trachten zijn politiek van actieve coëxistentie en normalisatie met het Oostelijke blok "zolang mogelijk" vol te houden, zich daarbij refererend aan de bekende Verklaringen, die in juni 1955 en juni 1956 resp. in Belgrado en in Moskou door de Sowjet-Unie en door zijn land werden ondertekend.

De betrekkingen van Joegoslavië met het Westen bevorderen z.i. een over en weer "bruikbare samenwerking". Ondanks de blokkentaliteit en de beperkte progressiviteit van het Westen streeft Joegoslavië naar nauwere samenwerking. Het wil vooral culturele en economische banden aanhalen. Wij weten, aldus POPOWITSJ, dat het Westen in menig opzicht achterdocht tegenover onze buitenlandse politiek en antipathie tegen ons maatschappelijk en politiek systeem koestert.

De verhouding tot Joegoslavië's naburen, Italië en Oostenrijk, noemde POPOWITSJ goed, in het bijzonder met Griekenland.

De relaties met Rood-China ontwikkelen zich positief.

Reacties van Moskou.

De "Prawda" van 11 maart 1957 reageerde op de rede van Minister POPOWITSJ in een rustig van toon gehouden beschouwing, waarin nochtans vrij scherpe dingen op ideologisch terrein te berde zijn gebracht. Kennelijk wil de Sowjet-Russische leiding geen con-

cessies van doctrinaire aard doen.

Enkele weken tevoren had Moskou getracht het Tito-regiem te intimideren. Zo beschuldigde de Sowjet-Russische eerste partijsecretaris CHROESTSJOW er maarschalk TITO maar weer eens van handlangersdiensten aan het kapitalisme te verlenen. Het artikel in de "Prawda" van 11 maart bracht in dit opzicht een verzachting aan, want het bepleitte matiging van het dispuut en het niet verder aanvoeren van "bittere argumenten".

Eind maart 1957 werd het alweer duidelijker dat het Kremlin de ideologische teugels geenszins laat vieren. Bij het recente vertrek uit Moskou van de Hongaarse premier KADAR werd in een officiële verklaring weer scherpe kritiek op Joegoslavië verwerkt. Daarbij werd tevens de voorganger van KADAR, de Hongaarse premier Imre NAGY, een verrader genoemd en iemand die zich ten onrechte voor communist uitgeeft. (Zoals bekend verkreeg Imre NAGY na de Sowjet-Russische gewapende aanval in Hongarije op 4 november 1956 politiek asyl in de Zuid-Slavische ambassade te Boedapest. Hij en enige zijner medewerkers werden later, ondanks een beloofd vrijgeleide, door de Russische militaire autoriteiten in Hongarije gearresteerd en naar Roemenië weggevoerd).

Zoals hiervoren reeds werd vermeld, wenst Joegoslavië "zolang mogelijk" zijn politiek vol te houden om met het Oostelijke blok op goede voet te komen. Het baseert zich daarbij nog steeds op de resp. Verklaringen van Belgrado (juni 1955) en van Moskou (juni 1956). Daarentegen heeft de Sowjet-Russische premier, maarschalk BOELGANIN, eind maart 1957 over deze beide Verklaringen niet gerept in een toespraak, die hij te Moskou op een Russisch-Hongaarse vriendschapsbijeenkomst in aanwezigheid van KADAR hield. Wel zeide hij, dat de Sowjet-Russische regering de geschillen met Joegoslavië eveneens betreurt en van haar kant alles zal doen om deze te verminderen.

De voorlopige indruk kan dus zijn, dat Joegoslavië en de Sowjet-Unie geen breuk wensen in de betrekkingen tussen de beide staten.

De communistische partijen in deze twee landen handhaven echter hun onderling afwijkende ideologische standpunten. Begrijpe-

lijkerwijze heeft Minister POPOWITSJ zich in zijn rede van 27 februari 1957 vooral beroepen op de resp. Verklaringen van Belgrado en Moskou, die indertijd een vergelijk op het terrein van de staat en de partij schenen te kunnen vergemakkelijken.

Evenzeer is het duidelijk, dat de Sowjet-Unie, na de voor haar teleurstellende ervaringen van oktober/november 1956 in Polen en Hongarije, deze koers voorshands niet verder wil volgen. Geenszins lijkt het daarbij uitgesloten, dat de relaties tussen Moskou en Belgrado op staats-niveau in de naaste toekomst koel correct zullen zijn.

Het ontbrekende Kominform.

Gedurende de afgelopen maanden bezochten afvaardigingen van talrijke buitenlandse communistische partijen de Sowjet-Unie voor rechtstreeks overleg. Kennelijk wordt mede op deze wijze geprobeerd om bilateraal, dus van partij met partij, meer orde en lijn te brengen in de internationale activiteiten van het communisme. De CPSU zal aan deze coördinatie te meer behoefte hebben nu een officiële centrale voor zodanig overleg, zoals vroeger de Komintern was, ontbreekt.

Na het officieel opheffen van de Komintern in 1943 duurde het tot de herfst van 1947 voordat het Kominform werd opgericht als een orgaan, waarin een aantal communistische partijen, onder welke de Franse en de Italiaanse voor het Westen, hun ervaringen zouden gaan uitwisselen. Het Kominform bezat niet het dwingend-dirigerende karakter van de voormalige Komintern. Bij het besluit tot het uitbannen van Joegoslavië uit het Kominform in 1948 bleek reeds hoe onbevredigend dit orgaan wel moest werken aangezien men dit conflict intern niet wist op te lossen en men zich gedwongen zag het ernstige geschil met TITO wereldkundig te maken. In de navolgende jaren tot april 1956, het tijdstip waarop het Kominform werd ontbonden, kwam men nagenoeg niet meer bijeen. Een uiterlijk teken van de arbeid van het Kominform bleef het tot dan regelmatig uitgeven van het Kominform-weekblad met zijn voorlichtende taak in dienst van het internationale communisme.

Het eventueel heroprichten van het Kominform is inmiddels op het verzet van de communistische partij van Italië en, volgens persberichten, mede van de CP'en in Polen en China gestuit.

Aanvankelijk protesteerde alleen Joegoslavië tegen de overheersingspraktijken van het Kremlin. De eerst sedert februari 1956 openlijk gevoerde ontluisterings-campagne tegen Stalin gaf aan deze zaak een algemeen karakter. Het is een organisatorisch, maar meer nog een moreel probleem geworden. De befaamde CHROESTSJOW-rede van 24/25 februari 1956 heeft daar in aanzienlijke mate toe bijgedragen.

In de zitting van het centraal comité van de PCF van 15-2-57 kwam het vraagstuk van de internationale verbindingen van het communisme aan de orde in een rapport, dat werd uitgebracht door Raymond GUYOT. Deze invloedrijke communistische functionaris, oud-secretaris van de vroegere communistische Jeugd Internationale, constateerde dat Komintern en Kominform hun tijd hebben gehad. Thans zijn nieuwe vormen van overleg nodig. Hij opperde o.m. de gedachte, dat communistische partijen, afgezien van het plegen van bilateraal overleg, gezamenlijk zullen kunnen beraadslagen over onderwerpen die hen gemeenschappelijk interesseren. GUYOT moest echter toegeven dat zodanig overleg op de lange baan niet voldoende zou wezen.

Over dezelfde kwestie schreef in februari 1957 ook het officiële Tsjecho-Slowaakse partijweekblad "Tvorba". Aangezien de Tsjechische communisten-leiders in Moskou in aanzien staan, is het niet onmogelijk dat deze persstem geïnspireerd werd. "Tvorba" be- toogt, dat internationale communistische contacten op multilaterale basis in zodanige vorm dienen te worden gegoten, dat de mogelijkheid van een herhaling van de in het verleden begane vergissingen uitgesloten is. (Hierbij wordt blijkbaar bedoeld op de met het Kominform opgedane slechte ervaringen). Het blad acht overleg van partij tot partij nuttig mits het daarbij niet blijft. "Tvorba" vindt het niet juist "zich op bilaterale verbindingen te concentreren en multilaterale contacten te veronachtzamen". Het is z.i. meer dan ooit noodzakelijk de eenheid van de communistische beweging te consolideren teneinde de waakzaamheid tegen de imperialisten te verhogen.

Dezerzijds kan worden gememoreerd, dat de methoden van "overleg" in het Kominform sommige nationale communistische leiders in het nauw hebben gedreven. Joegoslavië ondervond dit in 1947/48 en latere jaren. Het Polen van GOMULKA zal er thans waarschijnlijk wel weinig voor gevoelen om in de toekomst bij enig door Moskou gedirigeerd overleg met communistische partijen opnieuw onder druk te worden gezet door een "meerderheid". De in Polen o.a. in 1948 opgedane

ervaringen waren in dit opzicht ongunstig. Het Kominform veroordeelde destijds de Poolse landbouwpolitiek, hetgeen leidde tot het politiek buiten gevecht stellen van GOMUIKA en zijn aanhangers.

De afwezigheid van Polen op de multilaterale conferentie van communistische partijleiders, die op 1 januari 1957 te Boedapest door CHROESTSJOW werd voorgezeten, zou misschien mede verklaard kunnen worden uit een zekere beduchtheid voor herhaling van de vroeger t.a.v. Polen toegepaste methoden.

Communistische partij van België.

In het kader van tweezijdig overleg tussen de CPSU en zusterpartijen werd een delegatie van de communistische partij van België naar Moskou ontboden. Deze vertrok in de loop van maart 1957 onder leiding van de algemeen secretaris E. BURNELLE. Het resultaat van de bespreking is (nog) niet bekend. De Belgische partij zal van 19 tot 22 april a.s. haar XIIe nationaal congres houden. Kennelijk wensen de Sowjet-leiders zich vooraf in persoonlijk beraad te vergewissen van de interne stand van zaken in deze minst-stalinistische partij van West-Europa. Het centraal comité van de communistische partij van België publiceerde in de "Rode Vaan" van 26 februari 1957 een uitvoerig verslag van de partijactiviteiten. Daaruit blijkt voor zover het de internationale vraagstukken aangaat, dat de Belgische partij ietwat lijdzaam de opvattingen van de CPSU volgt. De rapporteurs hebben in hun verslag grote bewondering geuit voor het Poolse experiment. Gesteld wordt o.a.: "Het centraal comité verheugt zich over de verbreding van de socialistische democratie in Polen. Het ziet in de hergroepering van de Poolse Ver. Arb. Partij rond haar nieuwe leiding het inluiden van een politiek, die stoutmoedig afgestemd is op de vereniging der nationale en democratische krachten, en op het definitief afzonderen van de laatste kern der krachten die de terugkeer naar het oude Polen van de grondbezitters en landjonkers willen bewerkstelligen".

Te betwijfelen valt of de CPSU wel bijzonder gelukkig is met het feit, dat de Belgische partijleiding - ter inleiding van het XIIe nationaal partijcongres - aan "het Poolse experiment" zo nadrukkelijke lof heeft toegezwaaid.

HOOFDSTUK II - ACTIVITEITEN VAN DE CPN EN HAAR HULPORGANISATIES.

De CPN.

De bestedingsbeperking - Speidel.

Sinds het verschijnen van het rapport van de SER vormt de bestedingsbeperking een van de voornaamste punten in de agitatie van de CPN.

Een resolutie van het partijbestuur, gepubliceerd in "De Waarheid" van 29 december 1956 verschafte dienaangaande instructies. De arbeidersklasse mag, zo heet het daarin o.m., de gevolgen van de oorlogspolitiek niet dragen en geen nieuwe offers aanvaarden. Na opsomming van een tiental eisen roept de resolutie de arbeiders op over te gaan tot doeltreffende actie voor onmiddellijke loonsverhoging, in geval van weigering af te dwingen door grondig voorbereide en krachtige stakingen.

Het partijbestuur stelt vast, dat de leiding van het NVV - opnieuw met KAB en CNV verbonden om de eisen van Romme ten uitvoer te brengen - weigerde een eensgezinde actie tegen verlaging van het levenspeil te beginnen. Daarom wijst het partijbestuur als enige manier om tot actie te komen aan: het organiseren van de eenheid van onder op.

Deze eenheid zou tot stand gebracht kunnen worden door het vormen van comité's van actie in de bedrijven. Aan de eisen moest kracht worden bijgezet door het houden van massameetings en demonstraties.

Het partijbestuur heeft na deze aankondiging van de campagne tegen de bestedingsbeperking niet stil gezeten. Vooral ten tijde van de behandeling van de zgn. bestedingsnota in de 2e Kamer werd volop actie gevoerd. Hierbij werden o.a. aan de partijafdelingen in aanzienlijke hoeveelheden aanplakbiljetten beschikbaar gesteld met - van CPN-standpunt bezien - raak getekende spotprenten van politieke tegenstanders.

Te Amsterdam werden op diverse zaterdagen op plaatsen, waar zich des middags veel publiek pleegt op te houden, biljetten aan geplakt, die lijken op officiële bekendmakingen. Zij waren gericht tegen minister Zijlstra. Met de tekst van deze pamfletten werd beoogd stemming te kweken tegen de bestedingsbeperking en de ontwerpers

en voorstanders ervan belachelijk te maken.

Ook "De Waarheid" ondersteunt deze agitatie krachtig. Meer dan ooit is de inhoud van het partijdagblad erop gericht bij de lezers de overtuiging te doen postvatten, dat de werkende bevolking beperkingen worden opgelegd om het de bezittende klasse mogelijk te maken bij voortdoring in weelde te baden.

Een sprekend voorbeeld van deze tactiek vormt bijv. de serie artikelen onder de naam "Het kapersnest Bloemendaal", die de lezers uiteenzettingen verschaft over de - volgens de communisten verkwispende - levenswijze van verschillende te Bloemendaal wonende families van vooraanstaande industriëlen.

* * *

De agitatie tegen de benoeming van generaal SPEIDEL, in wezen gericht tegen de NAVO en de herbewapening van West-Duitsland, ging onverminderd voort. De partijleiding stelde ook hiervoor spotprenten, ter aanplakking, beschikbaar.

Daarnaast werden kleinere biljetten (plakstroken) gebruikt met leuzen als: "S.O.S. - Stop Opperbeul Speidel" en : "Is Nazi-generaal Hans Speidel Hitlers geheime wapen? Dat Nooit, Weg met Speidel. 1957 is geen 1933".

In de afgelopen weken verliet vrijwel geen enkel nummer de persen van "De Waarheid" waarin niet tegen de benoeming van de generaal werd geageerd. Van buitenlandse protesten werd uitvoerig melding gemaakt.

Het bezoek van de West-Duitse Chef-staf Generaal HEUSINGER aan Nederland greep "De Waarheid" als gelegenheid aan om mededelingen te doen over diens beweerde rol bij de Duitse inval in 1940. Dit geschiedde op zodanige wijze, dat bij de oppervlakkige en minder kritische lezer gemakkelijk de indruk kon ontstaan als zou HEUSINGER het marsbevel voor de overval hebben ondertekend.

Het bezoek van deze Duitse generaal aan een fabriek te Hengelo, waar hij ontvangen en rondgeleid werd door Ir. F.J. Philips, is mogelijk aanleiding geweest voor de publicatie van een zevental artikelen over het Philipsconcern onder de kop: "Wallstreet, Eindhoven, Bonn". Ook hierin wordt veel aandacht besteed aan het doen en laten - in het heden en verleden - van verschillende bij de leiding van

dit wereldconcern betrokken politieke tegenstanders, die op de gebruikelijke manier over de hekel worden gehaald.

Paul de GROOT in de Russische partijpers.

In het vorige maandoverzicht werd vermeld dat enige van de hand van Paul de GROOT in "De Waarheid" verschenen artikelen van de serie "De levende waarheid van het Leninisme" grotendeels werden overgenomen door de "Prawda" en "Kommunist".

Een vergelijking en bestudering van de Nederlandse en de Russische tekst van deze artikelen bracht, afgezien van enkele weglatingen van minder ter zake doende details, slechts op één plaats een opvallend verschil aan het licht. De GROOT schreef namelijk o.m. : "Men behoeft er niet aan te twifelen, dat Lenin voorstander was van de rechten van de mens en een vijand van machtmisbruik. Doch hij wierp de moraalpreken verre van zich die niet alleen de schijnheilige bourgeoisie, maar ook salon-socialisten en sectarische communisten tot de revolutie menen te mogen richten".

Deze passage werd in het Russisch als volgt weergegeven : "Men kan er niet aan twifelen dat Lenin een voorstander was van de rechten van de mensen en een vijand van machtmisbruik en willekeur. Hij verwierp echter categorisch de moraalpredikingen, waarmede niet alleen de schijnheilige bourgeoisie, maar ook salon-socialisten en sectarische communisten tot de revolutie te bewegen waren geweest". (onderstrepeningen dezerzijds).

Of deze afwijking bedoeld is als een correctie van De GROOT of moet worden teruggebracht tot een fout van de Moskouse vertaler moet in het midden worden gelaten.

Op 25-2-1957 werd door de Europa-dienst van Radio Moskou een uittreksel van deze artikelen, met bronvermelding, in de Hongaarse taal omgeroepen.

Dit bewijst andermaal, dat De GROOT's uiteenzettingen de hoge instemming van Moskou mochten verwerven. Zij werden zelfs van zodanige waarde geacht, dat zij geschikt werden verklaard om de Hongaren tot lering te strekken.

Inmiddels zijn de artikelen van De GROOT door Pegasus in brochurevorm uitgegeven. Deze brochure zal in de partij als scholingsmateriaal worden gehanteerd.

PvdA-congres.

In "De Waarheid" werd vrij veel aandacht besteed aan het begin maart 1957 gehouden congres van de PvdA.

Vooraf de inzichten van de PvdA-leiding t.a.v. de buitenlandse politiek werden becritiseerd. VERMEER c.s. werd verweten geen eigen standpunt in deze te bepalen, maar geheel aan de leiband van de Verenigde Staten te lopen.

Een bemoedigend teken werd het, naar het inzicht van de communisten te constateren **feit** genoemd, dat de afdelingen en de gewone leden in de PvdA het eigenlijk helemaal niet met de gevoerde politiek van de afgelopen tijd - zoals het aanvaarden van de bestedingsbeperking en de benoeming van Von Speidel - eens zijn, maar integendeel voor een meer linkse koers zouden voelen. Dat dit in de besluiten van het congres niet tot uiting kwam werd geweten aan de omstandigheden, dat een zeer groot gedeelte van de afgevaardigden bestond uit partijfunctionarissen, burgemeesters, wethouders e.d. personen, wier promotiekansen zouden staan of vallen met het al of niet in harmonie handelen met het partijbestuur. Met de democratie zou het daarom in de PvdA maar droevig gesteld zijn.

"Politiek & Cultuur".

In het maartnummer van P. & C. werd opnieuw (zie ook het vorige MO) een felle aanval op Ger HARMSSEN gedaan, naar aanleiding van zijn artikel "Hoe staat het met onze theorie"? in de aflevering van januari 1957.

Ditmaal was Harry VERHEY, lid van het partijbestuur, de schrijver. In 1956 had juist VERHEY de terugkeer van HARMSSEN, die in 1951 in ongenade gevallen was, mogelijk gemaakt.

Een in het communisme veel gevolgde methodiek is dat degene, die iemand in de partij gehaald of naar voren geschoven heeft, zich bij het in discrediet geraken van zijn protégé nadrukkelijk - veelal schriftelijk - van de betrokkene distancieert en hem een trap na geeft. Dit gebeurde ook nu. VERHEY beschuldigde HARMSSEN ervan de reactionaire propaganda in de kaart gespeeld te hebben. HARMSSEN zou een a-historische, niet objectieve kijk op het verleden bezitten, kortom volledig in strijd zijn geweest met het marxisme-leninisme.

Op grond van deze aanval kan men thans veilig aannemen, dat HARMSEN niet meer optreedt als hoofdredacteur van P. & C.

Eens te meer blijkt uit deze gang van zaken, dat er geen plaats in de CPN is voor intellectuelen, die niet zonder meer op alles wat de partijleiding beweert en decreteert "ja en amen" willen zeggen.

De partijfilmdienst.

De in september 1949 aan het partij-apparaat toegevoegde film-dienst - sindsdien onder de naam Radio Werkend Nederland (RWN)-filmdienst optredend en in het partijgebouw Felix Meritis aan de Keizersgracht 324 te Amsterdam gevestigd - heeft de laatste jaren als bron van inkomsten voor de CPN belangrijk aan betekenis gewonnen. Dit is vooral te danken aan het feit, dat de leiding van de filmdienst er in geslaagd is filmvoorstellingen te organiseren voor kringen die met de CPN geen enkele binding hebben. Met name heeft men succes gehad met de verhuur van films aan natuur-historische verenigingen, sportverenigingen en scholen. Met films over het leven der dieren, over sport en aardrijkskundige onderwerpen en met andere documentaire films zijn goede zaken gedaan.

Omdat het communistische karakter van de RWN-filmdienst steeds meer werd onderkend, is men er sinds september 1956 toe overgegaan onder andere namen en met gebruikmaking van andere adressen te gaan werken. De partijfilmdienst organiseert thans voorstellingen onder de naam van zijn bedrijfsleider M.v.d.Berg, Film Import-Export, Cor Ruys Hof 8 Amsterdam en onder die van een medewerker, t.w. J.P. ZWARTS Filmprojectie, Vrijheidslaan 13 Amsterdam. De binding met de CPN is op deze wijze vrijwel niet te constateren. Soms is echter een al te grote publiciteit, door "De Waarheid" aan de uitgebrachte films gegeven, er oorzaak van dat toch argwaan wordt gewekt.

In Utrecht heeft de partijfilmdienst onlangs getracht onder de camouflagenamen "Amsterdams Kleinkunstgezelschap" een tweetal vertoningen met de Oost Duitse film "Heersers over Leven en Dood" te organiseren. Toen de betrokken zaalhouder op het communistische karakter van de film was opmerkzaam gemaakt, weigerde hij zijn medewerking en waren de organisatoren genoodzaakt de reeds verkochte plaatsbewijzen terug te nemen.

Het gebruik van de naam "Amsterdams Kleinkunstgezelschap" vond al eerder, o.a. in 1956 eveneens te Utrecht plaats. Toen slaagde men er door gebruikmaking van deze naam in een voorstelling te organiseren van het - in het kader van de verkiezingscampagne optredende - "Theater Hollandia", het politieke cabaret van de CPN.

Overlijden van Jaap BRANDENBURG en Jan HAKEN.

In een tijdsbestek van nog geen half jaar heeft de CPN een gevoelig verlies geleden door het overlijden op resp. 20 november 1956 en 7 maart 1957 van de partijbestuurders Jan HAKEN en Jaap BRANDENBURG.

Wat BRANDENBURG aangaat zijn kosten noch moeiten gespaard om hem bijzondere medische bijstand te verlenen. De partijleiding ging er toe over om, door bemiddeling van de Vereniging "Nederland-USSR" en de Sowjet-Ambassade, een tweetal Russische medici, de professoren Pchenitchnikov en Vassilenko naar Nederland te doen overkomen. Dit consult werd blijkbaar nog niet voldoende geacht, want op 16 februari 1957 werd BRANDENBURG in gezelschap van zijn vrouw en enkele anderen, onder wie een arts, per trein naar een ziekenhuis in O.-Berlijn overgebracht om aldaar door Oost-Duitse specialisten behandeld te worden. Op 4 maart keerde hij wederom in Amsterdam terug, waar hij op 7 maart d.a.v. overleed.

Voor zover bekend zijn voor Jan HAKEN dergelijke bijzondere voorzieningen - waaruit een zeker verschil van standing in de partij tussen hem en BRANDENBURG kan worden afgeleid - niet getroffen.

Ook bij de aandacht aan beider overlijden in de krant geschonken en bij de begrafenis, trad dit verschil aan de dag. Aan BRANDENBURG's nagedachtenis werd een zeven-koloms artikel - waarschijnlijk van de hand van Paul de GROOT - gewijd, terwijl Jan HAKEN in een veel beknopter artikel werd herdacht. BRANDENBURG werd bovendien nog gedurende enige tijd opgebaard in het partijgebouw Felix Meritis, waar een defilé van partijgenoten langs de baar plaats vond.

Jaap BRANDENBURG was lid van het partijbestuur en van het dagelijks bestuur, voorts had hij zitting in de Eerste Kamer en in de Amsterdamse Gemeenteraad. In beide laatste colleges was hij voorzitter van de CPN-fractie. Hij werd gezien als een onverzoenlijk revolutionair, geheel en al trouw aan de Sowjet Unie en de CPN en bij-

zonder verknocht aan Paul de GROOT. Hij heeft jarenlang bemoeienis gehad met het kaderwerk van de partij en heeft in die kwaliteit zonder twijfel delicate opdrachten vervuld.

Voor benoemd-verklaring tot lid van de Eerste Kamer in plaats van BRANDENBURG kwam in aanmerking Mr. PROPER uit Haarlem, voor de CPN reeds lid van de Gemeenteraad te Haarlem en de Provinciale Staten van Noord-Holland. PROPER heeft ongetwijfeld in opdracht van de partijleiding kenbaar gemaakt niet voor de benoeming in aanmerking te willen komen. Op de kandidatenlijst kwam na hem het lid van het CPN-partijbestuur, Annie AVERINK. Zij heeft inmiddels de benoeming tot Kamerlid aangenomen. Het is niet onwaarschijnlijk dat de partijleiding PROPER niet toestond in de Eerste Kamer zitting te nemen, omdat met deze de samenstelling van de Eerste Kamer-fractie te weinig waarborgen bood voor een strikt opvolgen van de partijlijn. Immers de andere zitting hebbende Eerste Kamerleden t.w. Leen SEEGERS, Cor GEUGJES en de arts Ben POLAK zijn allen figuren die in het verleden weleens van de partijlijn zijn afgeweken of die moeilijkheden met de partijleiding hebben gehad. De hecht met Paul de GROOT verbonden en sterk stalinistisch ingestelde Annie AVERINK, die dus het "harde element" in de communistische Eerste Kamer-fractie zal vertegenwoordigen, zal de partijleiding de garantie kunnen bieden, dat ook deze fractie haar rol op de juiste wijze zal vervullen.

De vacature in de Tweede Kamer, ontstaan door het overlijden van Jan HAKEN is intussen vervuld door Cor BORST, nadat Bertus BRANDSEN voordien benoemd verklaard, zich had teruggetrokken. Het zitting nemen van Cor BORST in de Tweede Kamer waarborgt de voortzetting van het werk van Jan HAKEN, die zich speciaal bezig hield met landbouwvraagstukken.

Propaganda-stunt van Mr. H.P.L. WIESSING.

Na lang aarzelen is het bestuur van het Nederlandse PEN-centrum er naar aanleiding van de kwestie van Hongarije toch toe overgegaan de communisten uit zijn gelederen te verwijderen. In het kader hiervan werden de schrijver Theun de VRIES en de journalist Mr. H.P.L. WIESSING van de ledenlijst afgevoerd. WIESSING zond na zijn roeyement een brief aan de Amerikaanse senator Mc Carthy, de man van het comité van on-Amerikaanse activiteiten, waarin hij deze diens mening vroeg over het roeyement van de communistische leden van het PEN-centrum.

Welbewust liet hij hierbij echter na te vermelden dat hij zelf tot de geroyeerden behoorde.

In zijn antwoord betuigde McCarthy hulde aan het optreden van het bestuur van het Nederlandse PEN-centrum. Hij schreef er van overtuigd te zijn, dat het Centrum een belangrijk werk had gedaan door de communisten uit zijn organisatie te verwijderen. McCarthy deed zijn antwoord vergezeld gaan van een exemplaar van het door hem geschreven boek "McCarthyïsme , het gevecht om Amerika".

WIESSING zond deze brief door aan het bestuur van de PEN-club. In een begeleidend schrijven maakte hij hierbij kenbaar het van McCarthy ontvangen boek gaarne ter beschikking van het bestuur van het PEN-Centrum te stellen, voor het geval dit bestuur mocht menen, dat er aan zijn theoretische onderlegdheid in het McCarthyïsme nog iets zou ontbreken.

"De Waarheid" vond deze stunt blijkbaar zo goed geslaagd, dat het blad de tussen WIESSING en McCarthy gevoerde correspondentie - voorzien van een sarcastisch commentaar - in extenso op de frontpagina van het nummer van 12 maart 1957 afdruckte.

* * *

MANTELORGANISATIES.

Vredesbeweging.

Actie tegen VON SPEIDEL.

Overeenkomstig de in het vorige maandoverzicht uitgesproken verwachting borduurt de Nederlandse Vredesbeweging voort op het door de Wereldvredesraad ontworpen patroon voor actie tegen de West-Duitse remilitarisatie.

Zo werden in het maartnummer van het blad "Vrede" de bekende, door de WVR en het Kremlin gesanctioneerde wegen voor de oplossing van het Duitse vraagstuk aangegeven, t.w. opnemng van de beide delen van Duitsland in een gedemilitariseerde zône, neutralisatie van deze beide delen en de vorming van een Europees veiligheidsstelsel, dat zowel de landen van het Pact van Warschau als van de NATO omvat.

De bijzondere editie van "Vrede" (groot formaat, extra oplage), welke begin april 1957 zal verschijnen, zal eveneens hieraan gewijd zijn.

In het kader van haar belangstelling voor de Duitse kwestie gaat de aandacht van de internationale en de Nederlandse Vredesbeweging thans vooral uit naar de over het gehele front der communistische mantelorganisaties gevoerde actie tegen de benoeming van de Duitse generaal VON SPEIDEL tot opperbevelhebber der NAVO-landstrijdkrachten in de midden-Europese sector.

Ook in niet-communistische kringen blijkt deze benoeming op verzet te stuiten. Eind februari richtten circa vijftig hoogleraren een adres tot de minister-president, waarin zij uiting gaven aan hun bezorgdheid over de betreffende benoeming. Deze actie blijkt koren te zijn op de communistische propagandamolen. Zowel "De Waarheid" als het blad "Vrede" hebben er veel aandacht aan besteed. In een der maart-edities van het NVR-orgaan werd de lezers onder het motto "Wat kunt U doen?" voorgesteld te protesteren tegen de benoeming van VON SPEIDEL "zoals vijftig hoogleraren dit deden".

Nationale onafhankelijkheid.

Over de kwestie Hongarije wordt inde nationale en internationale communistische vredesbeweging de laatste tijd zoveel mogelijk ge-

zwegen. Acties als die tegen VON SPEIDEL kan de WVR-leiding in dit verband tevens hanteren als afleidingsmanoeuvre tegenover de door de gebeurtenissen in Hongarije veelal pijnlijk getroffen niet-communisten in de vredesgelederen.

De communistische leiding van de Wereldvredesbeweging tracht zich thans te distancieren van de op dit punt vooral in West-Europa aan de dag getreden tweespalt.

Dit was de strekking van de verklaring, welke de WVR-president JOLIOT CURIE begin maart in Parijs publiceerde. Daarin betreurt betrokkene de hervatting van de koude oorlog, doch legt er tevens de nadruk op, dat het de taak van de Vredesbeweging niet kan zijn na te gaan, wie verantwoordelijk is voor de verslechtering van de internationale politieke situatie, die naar aanleiding van "Hongarije" ontstond. Wel ziet hij een taak voor de beweging in het vreedzaam regelen van de internationale betrekkingen uitgaande van de huidige situatie.

Met aller medewerking - ziedaar de taak der nationale vredesbewegingen - kan, volgens JOLIOT, een periode worden ingeluid van een "nieuwe, diepere en meer betrouwbare ontspanning".

Een zelfde "kalmerende" toon valt te beluisteren in het interview, dat de WVR-secretaresse Isabella BLUME blijkens een bericht van Radio Warschau d.d. 8 maart j.l. had met een verslaggever van het Poolse Persbureau PAP. Daarin stelde deze functionaresse het voor alsof de activiteit der Wereldvredesbeweging een nauwelijks door de kwestie Hongarije verstoorde continuïteit vertoont.

Zij accentueerde tijdens dit onderhoud o.m. de betekenis van de onafhankelijkheid der nationale vredesbewegingen, waaraan het Bureau van de WVR, met name tijdens zijn zitting van juni 1956, aandacht had gewijd. Deze onafhankelijkheid leidt er toe - aldus mevrouw BLUME - dat zich nu en dan in bepaalde situaties onderling verschillende standpunten openbaren. In strijd met de werkelijkheid concludeerde de WVR-secretaresse in dit verband op nogal lakonieke wijze, dat de tijdens de Bureau-zitting in Helsinki (18 november 1956) aan de dag getreden tweespalt in het geheel geen catastrofale ontwikkeling voor de vredes-

beweging inhoudt, doch niet meer is geweest dan een uiting van de intussen gegroeide mogelijkheid tot het benaderen van internationale vraagstukken vanuit onderling verschillende gezichtshoeken.

Een en ander betekent evenwel niet; dat de vrijere armslag der landelijke vredesbewegingen zo ver zal mogen reiken, dat enigerlei vorm van activiteit, in strijd met de algemene, door het WVR-secretariaat uitgestippelde koers, zou kunnen worden ontwikkeld.

Als rem zouden in dit verband de regionale centra kunnen dienen, welke oprichting Isabella BLUME in december 1956 - na een onderhoud met de Russische partijleider CHROESTSJOW - propageerde. Tot uitvoering van deze aanbevolen maatregel kwam het tot dusver echter nog niet.

De recente ontwikkeling in de Wereldvredesbeweging zou besproken worden tijdens de zitting van het Bureau van de WVR, te houden van 30 maart t/m 1 april in Berlijn.

"Kerk en Vrede"

Op basis van de door mevrouw BLUME geproclameerde "onafhankelijkheid" moeten de nationale vredesbewegingen haars inziens voortgaan met het zoeken van adhaerenten in niet-communistische kring, met het inacht nemen van de specifiek-nationale mogelijkheden.

In deze uitspraak kan de Nederlandse Vredesraad, c.q. de communistische groepering daarin, een aansporing zien door te gaan met de pogingen gesprekpartners te vinden in niet-communistische vredeskringen. De belangrijkste hiervan is ongetwijfeld de groepering "Kerk en Vrede".

De bespreking tussen vertegenwoordigers van deze organisatie en de NVE vond op 23 februari j.l. in Amsterdam plaats, gepresideerd door de voorzitter van de NVR, dr. VAN DOBBEN.

Hoewel figuren in "Kerk en Vrede" zoals haar voorzitter prof. DE GRAAF oog blijken te hebben voor het feit, dat de CPN-invloed in de NVE na de gebeurtenissen in Hongarije enigszins is teruggedrongen, waarschuwen zij de NVR niettemin, dat "Kerk en Vrede" zich nooit voor een bepaald politiek karretje zal laten spannen.

Op zekere punten zou "Kerk en Vrede" echter wel met de NVR

willen samenwerken. Hierbij gaan de gedachten bijvoorbeeld uit naar activiteit als die van het in 1956 gevormde "Comité stopzetting atoomproeven".

De verbanning uit Wenen.

Het besluit van de Oostenrijkse regering d.d. 3 februari j.l., waardoor het WVR-secretariaat in feite uit Oostenrijk werd verbannen, heeft reeds van de zijde van verschillende nationale en internationale communistische mantelorganisaties protesten uitgelokt. Zo zonden twintig leden van het Russische Vredescomité, o.w. de metropoliet NICOLAI en de schrijvers TICHONOV en EHRENBURG, op 21 maart j.l. een telegram aan de Oostenrijkse bondskanselier RAAB, waarin het bewuste besluit wordt gewraakt als in strijd met de neutraliteit van de Republiek Oostenrijk.

De Oostenrijkse Professor Heinrich BRANDWEINER, lid van de Wereldvredeesraad en van de Raad der communistische Internationale Vereniging van Democratische Juristen, heeft intussen zelfs een klacht tegen de genoemde maatregel der Oostenrijkse Regering ingediend bij de hoogste gerechtelijke instantie van dat land.

Intussen zet het personeel van het weliswaar formeel ontbonden WVR-secretariaat zijn werkzaamheden in Wenen toch voort, nu als employé's van de "Estate Kongressorganisations GMBH", welke eigenaar is van het gebouw waar het WVR-secretariaat tot dusver zijn hoofdkwartier had.

Voorts kwamen het februari- en maartnummer van het WVR-bulletin op de gebruikelijke wijze bij de communistische drukkerij "Globus" in Wenen van de pers.

Uit de hardnekkigheid waarmee de communistische WVR-leiding zich tegen het besluit der Oostenrijkse regering blijft verzetten, is af te leiden hoe pijnlijk de wereldvredeesbeweging zich getroffen gevoelt.

Wenen is, als hoofdstad van een niet-communistisch land, uiteraard als zetel veel aantrekkelijker voor een mantelorganisatie dan een der grote steden achter het IJzeren Gordijn.

Jeugdbeweging.

Nogmaals VON SPEIDEL.

Het is geenszins bevreemdend, dat de belangrijkste activiteit der communistische jeugdbeweging in Nederland - daarin voorgegaan door de WFDJ - thans, naast de festivalvoorbereiding, eveneens de benoeming van generaal VON SPEIDEL betreft.

De verwachting lijkt gerechtvaardigd, dat het ANJV in de komende maanden door middel van pamflettenacties zal trachten ook de Nederlandse militairen voor zijn politiek op dit punt te interesseren.

Met instemming werd in een hoofdartikel van het ANJV-blad "Jeugd" onlangs gewaagd van een "open brief", welke een vijftiental dienstplichtige Franse jongeren n.a.v. de benoeming van generaal VON SPEIDEL richtte aan President COTY. Een van de daarin voorkomende zinsneden luidt volgens dit artikel: " Ons geweten legt ons op te weigeren dienst te nemen in een leger, dat een aantal aanvoeders telt van moordenaars van onze vaders".

Festivalvoorbereiding.

Volgens de jongste uitlatingen van de leiding van het Nederlandse Festivalcomité heeft de aanmelding voor deelneming aan het 6e. Wereldjeugdfestival reeds in ruime mate het voor ons land geldende quotum (750) overschreden.

De Nederlandse organisatoren zijn voornemens de jongeren uit communistische kring, die geen lid zijn van organisaties als het ANJV en de OPSJ, van deelneming uit te sluiten, opdat de 250 voor individuele inschrijving beschikbaar gestelde plaatsen zoveel mogelijk door de jeugd van niet-communistische huize kunnen worden bezet.

Ivenals in het verleden zal aan de vooravond van het komende Wereldjeugdfestival een internationale estafette worden gehouden. Deze zal ditmaal starten in Nederland en na het passeren van België, Luxemburg, Frankrijk, Zwitserland, Duitsland en Polen in Moskou eindigen.

De Festivalvoorbereiding maakte deel uit van de agenda van de zitting van het Uitvoerend Comité der WFDJ, van 18 tot 21 februari j.l. in Oost-Berlijn gehouden. Van Nederlandse zijde werd hieraan deelgenomen door de ANJV-voorzitter Joop WOLFF en de vice-voorzitter Barth. SCHMIDT. De laatste heeft evenwel geen zitting in dit bestuurslichaam van de WFDJ..

Terugtrekken Joop WOLFF.

B. SCHMIDT, die tot november 1956 de functie van organisatie-secretaris in het ANJV bekleedde, werd tijdens een in die maand gehouden hoofdbestuursvergadering van het Verbond benoemd tot vice-voorzitter. De reden van deze bestuursmutatie moet enerzijds gezocht worden in het feit, dat de benoeming van J. WOLFF in het dagelijks bestuur van de CPN hem noodzaakt zijn werkzaamheden voor het ANJV drastisch te beperken, doch anderzijds ook in de slechte gezondheidstoestand van de laatste.

Reeds verschillende malen verving B. SCHMIDT de ANJV-voorzitter bij representatieve gelegenheden. Hij woonde van 14 tot 16 augustus 1956 in plaats van Joop WOLFF te Moskou de zitting bij van het Internationale Festivalcomité en vertegenwoordigde het ANJV in december j.l. op het stichtingscongres van de Franse Communistische Jeugdbond, de UJCF.

Het is dan ook niet uitgesloten, dat Joop WOLFF binnen afzienbare tijd zijn functie in het ANJV zal afstaan aan de huidige vice-voorzitter, B. SCHMIDT.

Nederland - USSR.

In verband met het tienjarig bestaan van de vereniging "Nederland - USSR" is de afdeling Amsterdam overgegaan tot het voeren van een jubileum-werfcampagne, waaraan verschillende prijzen verbonden zijn. De campagne strekt zich uit over de maanden maart, april en mei en wordt afgesloten met een feestelijke bijeenkomst op 23 juni a.s. in "Krasnapolsky", waar de prijzen zullen worden toegekend.

Deze werfcampagne moet tevens dienen om uit de impasse te ge-

raken, waarin de vereniging reeds meer dan een jaar verkeert.

Wellicht zullen ook andere afdelingen soortgelijke acties organiseren, ofschoon het resultaat daarvan zeker niet te hoog moet worden aangeslagen. Buiten Amsterdam vertoont de vereniging immers nauwelijks enige samenhang mede door het ontbreken van nieuwe films, goede projectie-apparaten e.d. Er bestaat in vele gevallen nauwelijks contact met het hoofdbestuur.

Zoals bekend wordt er naar gestreefd maandleden te bewegen jaarlid van de vereniging en postabonné op het blad te worden. Op deze wijze zou kader vrij gemaakt kunnen worden voor andere werkzaamheden.

Momenteel zijn alle medewerkers ingeschakeld bij de bezorging van het blad, zodat voor de organisatie van bijeenkomsten of het beleggen van filmavonden weinig of geen tijd overblijft.

* * *

VAKBEWEGING.

Bouwvakbond der EVC contra CAO.

De Algemene Bond van Werkers in het Bouwbedrijf (ABWB/EVC) ageert reeds maandenlang tegen de op stapel staande CAO voor het bouwbedrijf. De bouwpatroons en de erkende vakverbonden hebben overeenstemming bereikt over een ontwerp, dat thans bij het College van Rijksbemiddelaars in studie is. Als gebruikelijk heeft de ABWB in zijn publicaties voortdurend gepoogd de contracterende partijen in een verdacht licht te stellen. De onderhandelingen worden voorgesteld als een onder-onsje, waarvan de gewone man alleen maar de dupe kan worden. In een omstreeks 10 februari j.l. uitgegeven kaderbulletin verzekert de Amsterdamse afdeling van de ABWB, dat de bouwvakarbeiders "gaan inzien welke smerige rol de contracterende bestuurders vervullen". Op 27 februari geeft het ABWB-hoofdbestuur een manifest uit, waarin het zegt in staat te zijn de bouwvakarbeiders nader te informeren, "als het ware dus een tip van de sluier op te lichten" (deze beeldspraak gebruikt met name het bestuur van de afdeling Amsterdam in een circulaire aan de leden). De ABWB verklaart zijn gegevens o.a. aan "mededelingen uit betrouwbare bron" en het werkersorgaan "Cobouw" te hebben ontleend. De bond richt zich v.o.m. tegen de uitbreiding der drie bestaande loongroepen (geschoolden - geoefenden - ongeschoolden) tot vijf, als een vorm van werkclassificatie, en tegen een boete-bepaling bij het bedingen van "zwarte" lonen, in welk verband de ABWB spreekt van "loondictatuur" en "knevelbepaling". In volgende pamfletten stelt de ABWB zijn eigen "loonvoorstellen" tegenover die van het ontwerp-CAO. Een extra-editie van het bondsorgaan "Wij Bouwen", gedateerd 23 maart, is hieraan ook gewijd. Het dagblad "De Waarheid" heeft zich ter zake evenmin onbetuigd gelaten en op gezette tijden de agitatie van de ABWB in haar kolommen ondersteund. Het nummer van 14 maart bevat een artikelje met de volgende passages: "In de bouwnijverheid wordt al geruime tijd achter de schermen onderhandeld over het afsluiten van een CAO" - "De leden van de contracterende bonden zijn tot nu toe angstvallig buiten de zaak gehouden" - "De vraag is of de leden van het NVV en van de confessionele bonden zich bij die dwingelandij neer zullen leggen. Het valt niet aan te nemen". -

Ook de CPN houdt zich met deze zaak bezig. Door het CPN-district Amsterdam werd in februari j.l. besloten, dat de bouwvak-partijgenoten voortaan elke 14 dagen bij elkaar zouden komen "om de belangrijkste punten te bespreken".

In een aankondiging voor een algemene leden-, tevens jaarvergadering op 27 maart 1957 herinnert het afdelingsbestuur van de ABWB te Amsterdam in een terugblik op 1956 o.m. aan de "machtige protestvergadering" in de Apollohal op 11 juni 1956. "Alleen al in die acties werd de noodzaak van het bestaan der ABWB nogmaals bewezen". Over het ontwerp-CAO zegt de aankondiging, dat dit volkomen past in de jongste regeringsnota, waarin onomwonden is vastgelegd, dat de zgn. zwarte lonen moeten verdwijnen en een werkloosheidsleger moet worden gekweekt. "De grondslag voor de verdere strijd welke vorig jaar is gelegd, biedt grote mogelijkheden om eensgezind op te treden tegen de slechte bepalingen in dit CAO".

Nochtans werden er geen aanwijzingen verkregen, dat de voren-geschetste agitatie van de ABWB enige beroering heeft verwekt onder brede lagen van arbeiders in de bouwvakken.

EVC-invloed in metaalbedrijven.

Naar aanleiding van de op 9, 10 en 12 november 1956 gehouden kernverkiezingen bij de Amsterdamse Droogdok Maatschappij (ADM) werd dezerzijds vastgesteld, dat "De Metaal/EVC" een gevoelig verlies had geleden. De terugslag van de politieke gebeurtenissen in Hongarije ondervond de EVC voornamelijk in de bedrijven. De op "De Metaal/EVC" uitgebrachte geldige stemmen verminderden sinds 1955 bij de ADM van circa 55 tot ongeveer 45 procent.

Omstreeks midden februari van dit jaar begon "De Metaal/EVC" zijn positie echter enigermate te herstellen. Een zekere graadmeter hiervoor vormde het resultaat van de verkiezing van leden van de ziekenkas bij de Nederlandse Dok- en Scheepsbouw Mij. (NDSM), waarbij deze bond 1248 of 52,5% van het totaal aantal geldige stemmen behaalde. Hierdoor wist de EVC de volstrekte meerderheid te verwerven. In de ondernemingsraad van dit bedrijf bezet de EVC evenwel op basis van in 1955 gehouden verkiezingen 8 van de 18 zetels en neemt

dus in dit college geen meerderheidspositie in.

Bij het kiezen van vertegenwoordigende bedrijfslichamen pleegt de EVC met ongeorganiseerden samen te werken. Deze categorie arbeiders staat, naar meermalen in het verleden is gebleken, bij verkiezingen vaak onverschillig tegenover de politieke instelling van de persoon hunner keuze. Veelal bepaalt zonder meer de populariteit van een kandidaat de voorkeur van de ongeorganiseerden.

Toen op 11 maart j.l. bij de ADM verkiezingen voor de samenstelling van een ondernemingsraad plaats vonden, nam een aantal ongeorganiseerde arbeiders hieraan deel, voor de eerste maal, naast de EVC, met een eigen "candidatenlijst van onafhankelijken". Bij de zeggang van zaken werd een toenemend stemmenverlies voor de EVC voorzien, temeer omdat aan de vooravond van de verkiezingen voor een ondernemingsraad de hoofdbestuurder van "De Metaal/EVC", P. BAKKER, om gezondheidsredenen bij de ADM ontslag had genomen. De bedoelde functionaris, bij de arbeiders in groot aanzien, moest deswege als lijsttrekker van de EVC-candidatenlijst worden geschrapt.

Buiten verwachting was de verkiezingsuitslag bij de Amsterdamse Droogdok Maatschappij toch voor de communisten gunstig. Ze werd in zekere zin een verrassing. Niet de EVC, maar het NVV verloor namelijk stemmen aan de kandidaten van de lijst der "onafhankelijke" ongeorganiseerden.

In vergelijking met het resultaat van de kernverkiezingen van november 1956 ging de EVC/Metaal er procentsgewijs nog op vooruit. Zij behaalde namelijk 346 of 47% der geldige stemmen (voorheen 45%). Van de 11 te verdelen zetels gingen er diensvolgens 5 naar de communistische vakbond, 3 naar het NVV, 2 naar de confessionele bonden en 1 naar de onafhankelijken.

Ook in deze uitslag zou een gedeeltelijk herstel kunnen worden gezien van de invloed van de EVC in de metaalbedrijven, die verminderd was na de Hongaarse gebeurtenissen.

Opmerkelijk is voorts nog de uitslag van de verkiezingen d.d. 5-3-1957 van leden van de ondernemingsraad bij de draad- en kabel-fabrieken, Draka te Amsterdam. Ook daar verenigde de EVC de meeste der geldige stemmen t.w. 175 van de 456 op zich. Hiermede verkreeg zij drie zetels tegen het NVV en de gezamenlijke confessionele bonden elk twee. Aan de ruim twee jaar geleden gehouden verkiezing

voor een ondernemingsraad van de Draka nam de EVC niet deel. Van de destijds te verdelen zetels gingen er vier naar het NVV en drie naar de confessionele bonden.

De EVC en Hongarije.

De EVC-pers van februari en maart besteedde veel aandacht aan de reis, die een delegatie van EVC-ers naar Hongarije heeft ondernomen (zie vorig M.O.). Het centrale EVC-orgaan "Werkend Nederland" van 2 maart 1957 bevat een verslag van een vraaggesprek met de delegatie, alsmede een vetgedrukte aankondiging, dat de delegatielieden overal in het land verslag van hun bevindingen in Hongarije zouden gaan uitbrengen. De leden werden aangespoord vooral ook anders- of niet-georganiseerde mede-arbeiders uit de bedrijven over te halen naar de sprekers te komen luisteren.

REUTER sprak achtereenvolgens op 28 februari en 5 maart j.l. te Rotterdam en Amsterdam in "uitgebreide kadervergaderingen". Alle moeite ten spijt waren beide bijeenkomsten slecht bezocht, in de Maasstad ongeveer 45, in de hoofdstad, waar op 3 à 400 personen was gerekend, slechts een 60-tal belangstellenden. Voor dit doel was in Amsterdam een zaal in "Bellevue" afgehuurd.

De EVC heeft evenals de CPN voortdurend gewezen op een "samenzwering" van regering, werkgevers en vakbondsleiders tegen de Nederlandse arbeiders. Kritiek op de verslechtingen tengevolge van de bestedingsbeperking zou volgens de communisten zijn gesmoord door kunstmatig opgevoerde protesten tegen de gang van zaken in Hongarije, met een daaraan gepaard gaande hetze-campagne tegen CPN en EVC.

De EVC wil nu, mede door het houden van verslagvergaderingen, zoals hiervoren vermeld, de ondeugdelijkheid van deze "door de reactie gebruikte Hongaarse camouflage" aantonen teneinde des te scherper het regeringsbeleid te kunnen aanvallen.

Op dit voornemen duidt ook een artikel in de EVC-kadergids van 1 maart j.l., waarin wordt gesproken over "het terugwinnen van door de Hongarije-zwendel geïntimideerden, die voor het merendeel óók al hebben doorgekregen waarvoor Hongarije diende. En wie dat nog niet wist, is het door de grootscheepse roof, die men thans in Nederland op het levenspeil pleegt, beslist duidelijk geworden".

De tot dusver slechte opkomst op de verslagvergaderingen terzake Hongarije moet de EVC-leiding wel teleurstellen, aangezien daaruit blijkt hoe weinig geïnteresseerd het gewone EVC-lid in deze politiek gekleurde reisverslagen is.

De EVC-gedelegeerden hadden in Hongarije contact met regeringspersonen en vakbondsbestuurders en bezochten meerdere bedrijven.

Een aangekondigde serie artikelen over hun reis in "De Waarheid" is tot dusverre nog niet gepubliceerd.

Internationale contacten.

De vakverenigingsinternationale (VVI) Hout- en Bouwvak van het WVV hield omstreeks 20 februari 1957 een bijeenkomst te Helsinki, waar het secretariaat van deze VVI is gevestigd. Namens de EVC woonde het hoofdbestuurder van de ABWB, G. SCHOEN en G.J. van AALDEREN (25-10-1903; Zwolle) deze vergadering bij. Zij vertrokken en keerden terug per vliegtuig. VAN AALDEREN was omstreeks 1956 in loondienst van "De Waarheid". Generlei relatie van hem met de ABWB is bekend. Zijn dochter Petronella (16-3-1934; Zwolle) werkt bij de administratie van deze bond.

Twee vrijgestelde bestuurders van de EVC passeerden in maart j.l. de landsgrens om resp. in Oost-Duitsland en Tsjecho-Slowakije herstel van hun geschokte gezondheid te zoeken. Op 15 maart reisde H.M. MUYTJENS (13-9-1905; Maastricht), propagandist te Maastricht, per trein naar de DDR (Hij was vergezeld van de chauffeur in EVC-dienst, A.W. de VROOME, mogelijk voor hulp onderweg).

Op 18 maart vertrok M. BOSCHART, hoofdbestuurder van de ABT/EVC te Rotterdam, per KLM-vliegtuig naar Praag. Hij verklaarde om gezondheidsredenen 5 à 6 weken in Tsjecho-Slowakije te zullen verblijven.

Het op 25 maart 1957 verschenen nummer van "De Werker in de Metaalnijverheid" bevat een artikel over de staking van metaal- en machinebouwarbeiders in West-Duitsland. Gepubliceerd onder het hoofd "De Strijd in Sleeswijk-Holstein" en gesigneerd door de algemeen secretaris van de VVI-Metaal/WVV, Marcel BRAS, stelt laatstgenoemde daarin, dat tijdens deze staking o.m. afgevaardigden der scheepswerken van Amsterdam en Rotterdam naar Kiel zijn gegaan. Zij zouden aldaar uiting hebben gegeven aan de solidariteit der Nederlandse arbeiders -

ders met de stakers en de IG Metall. Inderdaad vertrokken voor dit doel in de eerste helft van februari, per auto naar Kiel, drie functionarissen van de Metaal/EVC, van wie twee werkzaam bij respectievelijk de Amsterdamse Werf NDSM en de Rotterdamse werf Wilton Fijenoord. Voor zover bekend werd hun bezoek geen succes, omdat het gewenste contact niet tot stand kon worden gebracht.

Van 21 tot 25 mei a.s. zal te Boekarest de 2e Internationale Beroepsconferentie worden gehouden van de VVI-Transport/WVV. De drie EVC-bonden ABT, ANBZ en ABV zijn bij deze WVV-organisatie aangesloten.

De EVC zal trachten zich ter conferentie te doen vertegenwoordigen door twee afgevaardigden van elk der drie genoemde vakbonden.

* * *

HOOFDSTUK III - OVERIGE GROEPERINGEN.

Socialistische Unie.

"Nieuwe Wereld" van 27-12-'56 had gewag gemaakt van een door de Socialistische Unie tot de PvdA gericht aanbod, om door discussie te komen tot eenheid (zie MO 12/'56).

In het maartnummer van genoemd orgaan wordt nogmaals op deze aangelegenheid teruggekomen in het artikel "Naar een Nederlandse Labour-partij". Een "Labour-structuur" van de PvdA zou, volgens bedoelde beschouwing, op beslissende momenten, bv. in verkiezings-tijd, de eenheid van de arbeidersklasse naar buiten garanderen, terwijl intern de geestelijke ontwikkeling door vrijheid van discussie en verscheidenheid van opvattingen niet zou worden belemmerd. Kennelijk tracht de onbekende schrijver hiermede te betogen, dat er voor de aanhang der Soc. Unie in de PvdA een plaats dient te worden ingeruimd.

Met een zeker optimisme voegt hij daar aan toe: "Een voor velen onverwachte ontwikkeling, die aan de verwarring 'links' van de PvdA snel een einde zal maken".

De lijdensgeschiedenis van de Soc. Unie in het verleden en de wensdroom voor de toekomst komen duidelijk tot uiting aan het slot van het artikel, waar wordt gezegd: "Wij zullen in en door deze PvdA een rechte kans krijgen principieel van gedachten te wisselen. Wij zullen niet langer politiek worstelen met gering succes, maar royaal politiek kunnen leven. Ons eerste doel is dan in feite bereikt. Niet ten koste van, maar ten voordele van de zo noodzakelijke eenheid".

"De Derde Weg" vijf jaar.

Vijf jaar geleden verscheen het oprichtingsmanifest van "De Derde Weg". Het hoofdbestuur van deze vredesbeweging heeft naar aanleiding daarvan nogmaals een beknopte opsomming van de grondgedachten van "De Derde Weg" gegeven.

Voorzien van een kort commentaar zijn deze grondgedachten opgenomen in een manifest, getiteld: "Vijf jaar Derde Weg". Ze zijn:

1. Verwerping van het geweld als middel ter beslechting van geschillen.

De gebeurtenissen in Hongarije en Egypte hebben zowel de zwakte als het gevaar van een "vrede door geweld" op ontstellende wijze onthuld, aldus wordt opgemerkt.

2. Geen binding aan machtsblokken.

De onafhankelijkheid die "De Derde Weg" voorstaat, kan nooit betekenen de vorming van een nieuwe macht tussen of naast de bestaande machtsblokken. Zij betekent ook geen "neutralisme". Bij de huidige wereld-constellatie kan immers geen enkel land zich meer bij de politieke ontwikkeling afzijdig houden. De aanvaarding van het beginsel der neutraliteit zou de erkenning van het recht van bestaan van blokken inhouden. Wel wil "De Derde Weg" zich in onafhankelijkheid onthouden van elke steun aan machtsconcentraties. Boven-nationale en boven-partijdige gezagsinstaties kunnen een werkelijke vrede en veiligheid waarborgen. Daarom verwerpt "De Derde Weg" al die pacten, die uit de verdeeldheid voortkomen; zij kan zich niet scharen achter acties door een der blokken gevoerd, ook al noemen zij zich vredesacties.

3. De noodzaak van een radicaal maatschappelijke structuurverandering.

Deze wordt gezien in de richting van de doorvoering van een volledige politieke, economische en sociale democratie, die noch in de structuur der westerse, noch in die der communistische landen aanwezig wordt geacht.

Een dergelijke structuurverandering zal, al evenmin als een bevredigende regeling van internationale geschillen, tot stand kunnen komen langs de weg van het geweld. Verworpen wordt iedere vorm van een dictatoriaal opgelegde structuur, die de eerste rechten en vrijheden aan de mens onthoudt en hem van zijn menselijke waardigheid berooft.

Anti-communistisch geluid.

Maar aanleiding van de activiteit van de Nederlandse Vredesraad met betrekking tot de hereniging van Duitsland op de grondslag van een demilitarisatie van dit gebied en een Europees veilig-

heidsverdrag wordt in "De Derde Weg" van 23 maart 1956 opgemerkt: "Begrijpt men in deze kringen nu nog steeds niet dat men een dergelijke conceptie corrumpeert wanneer men deze actie voert tezamen met communisten waarvan men, gezien de theorie en de praktijk, zal kunnen zeggen dat zij de onafhankelijkheid en de vreedzame ontwikkeling van een dergelijk gebied niet principieel voorstaan".

RCP-invloed in het Sociaal-Democratisch Centrum (SDC).

Op 2 en 3 maart j.l. is te Amsterdam het congres gehouden van het Sociaal-Democratisch Centrum van leden van de PvdA. Zoals bekend had de niet meer openlijk naar buiten optredende Revolutionair Communistische Partij (RCP) daarin reeds een niet onbelangrijke invloed.

De verkiezing van een nieuw dagelijks bestuur door het congres heeft deze invloed nog versterkt.

Het bestaat thans uit de volgende personen:

Drs. Theo van TIJN, voorzitter;

Jacques ENGELS, vice-voorzitter;

Hugo Herman DRENTH, secretaris-penningmeester.

Van hen behoort alleen de vice-voorzitter niet tot de RCP. Van TIJN bekleedt naast zijn functie van voorzitter nog die van hoofdredacteur van het SDC-orgaan "Perspectief", als hoedanig hij uiteraard mede een belangrijke stem in het kapittel heeft.

Het vermoeden ligt voor de hand, dat deze RCP-machtspositie ook van invloed is geweest op twee moties die ten congresse werden aangenomen. In de eerste werd door het SDC de mening uitgesproken, dat de door de regering voorgestelde bestedingsbeperking in haar huidige vorm vanuit het socialistische standpunt onaanvaardbaar is. T.a.v. Nieuw Guinea werd de mening uitgesproken, dat de Nederlandse Regering op korte termijn onderhandelingen dient aan te knopen met de Indonesische regering, op basis van het afstand doen van de Nederlandse souvereiniteit over dit gebied.

Te vermelden valt nog dat de bekende Sam de WOLFF ten congresse sprak over de noodzaak om diegenen die na het 20e congres van de Communistische Partij in Rusland en na het gebeuren in Hongarije los waren geraakt van de zgn. communistische beweging, op te vangen

en te behouden voor de strijd van het socialisme.

Gelet op de politieke instelling van de leidende functionarissen van het SDC doet de redactionele reactie op de philippica van de partijvoorzitter van de PvdA jegens het SDC ietwat naïef aan, waar men in "Perspectief" van 15 maart 1957 de vraag stelt: "Is er binnen de Partij van de Arbeid geen ruimte voor een ideologische tendens, die zich stelt op basis van het partijprogramma en die op een aantal punten van praktische politiek afwijkende meningen heeft? Is er geen plaats voor onderlinge gedachtewisseling tussen gelijkdenkenden en het uitdragen hunner gemeenschappelijke meningen?".

HOOFDSTUK IV - ACTIVITEITEN VAN INDONESIËRS, SURINAMERS, CHINEZEN, enz.De PPI en het Wereldjeugdfestival te Moskou.

Het enkele maanden geleden gehouden congres van de Indonesische studentenvereniging "Persatuan Peladjar Indonesia" (PPI) versterkte het vermoeden, dat de vereniging door de leiding in de communistische richting gedreven wordt. Op het programma voor 1957 staat het organiseren van een reis naar de Sowjet-Unie. De PPI heeft n.l., zoals bekend, het plan een delegatie te zenden naar het 6e Wereldjeugdfestival te Moskou, dat van 22 juli tot 11 augustus a.s. wordt gehouden. Het verenigingsblad "Ganeqa" publiceerde inmiddels een artikel, waaruit blijkt dat de PPI zich tot andere Indonesische verenigingen in Nederland heeft gewend om gemeenschappelijk een delegatie samen te stellen. Deze zou Indonesië kunnen vertegenwoordigen tezamen met de "nationale delegatie, die rechtstreeks uit het Vaderland naar het 6e Wereldjeugdfestival te Moskou zal gaan, aldus het blad.

Sedert het jongste congres blijkt er wat meer activiteit in de PPI te zijn gekomen. De belangstelling voor de gebeurtenissen in Indonesië is groeiende en wordt gestimuleerd door de Indonesische Vertegenwoordiging in Den Haag. Van die zijde werd voor de afdeling Delft een lezing gehouden. Op economisch gebied - aldus werd daarin o.m. verkondigd - moet aan de autochtone bevolking de voorrang verleend worden (niet aan Chinezen, Warga-Negara's en westerse bevolkingsgroepen).

"PI" verspreidt tekst van Soekarno-rede.

De communistische "Perhimpunan Indonesia" (PI) te Amsterdam zond aan vrijwel alle Indonesische studenten in Nederland de volledige tekst van Ir. SOEKARNO's rede tot de Indonesische bevolking (d.d. 21 februari 1957) over zijn conceptie voor een nieuwe vorm van bewind. Ir. Soekarno wenste o.m. dat ook de communisten in een alle partijen vertegenwoordigend nationaal kabinet worden opgenomen. Dit plan zal de "PI" wel mede bijzonder interesseren omdat het de wervingskracht der vereniging kan vergroten. Voor vele studenten zou, bij een dusdanige politieke ontwikkeling het bezwaar kunnen vervallen zich bij een communistisch georiënteerde vereniging als

de PI aan te sluiten. Al lang wordt hiervoor geijverd maar tot nog toe zonder noemenswaardig resultaat.

Terug van Formosa.

In Ambonese kringen in Nederland heeft de aanvankelijk geheim gehouden reis van de leider Ir. MANUSAMA naar Formosa veel belangstelling gewekt. De verwachtingen zijn echter, naar kan worden aangenomen, niet in vervulling gegaan. Op 25-2-57, vier dagen na de terugkeer van Ir. MANUSAMA, verschenen dienaangaande publicaties in de Ambonese periodieken "Nieuws in het kort" en "Mena Muria". Ir. MANUSAMA was naar Formosa gegaan op uitnodiging van de voorzitter (KU Chang-keng) van de "Asian People's Anti-communist League Republic of China" (A.P.A.C.L.R.O.C.). Hij heeft daar gepleit voor opname van de RMS in deze organisatie, doch hierop is geantwoord dat daarover beslist zal worden op een komend congres. (Een vroeger in die zitting gedaan verzoek is afgewezen). Evenmin heeft Ir. MANUSAMA resultaat geboekt met zijn pogingen om de Republiek der Zuid-Molukken (FMS) erkend te zien door de nationalistische Chinese regering op Formosa. Deze kan daar voorshands niet toe overgaan.

Waarschuwing.

In het hierboven genoemde Ambonese periodiek "Nieuws in het kort" is vorige maand gewaarschuwd tegen avonturiers, profiteurs en fantasten, zulks in verband met een verklaring van T.S. (Ton SCHILLING) in preventieve hechtenis genomen onder verdenking van het plegen van oplichtingen. SCHILLING had beweerd deel uit te maken van een groep, die de bevrijding van de RMS ten doel heeft. De RMS-leiders in Nederland waren hiervan, volgens hem, op de hoogte (hetgeen als fantasie aangemerkt zou kunnen worden).

"Ons Suriname".

De vereniging "Ons Suriname" te Amsterdam heeft thans een bestuur met de bekende communist O.E.G.M. HUISWOUD als voorzitter. Ook enkele andere communistisch georiënteerde Surinamers hebben zitting in het bestuur. Het verenigingsorgaan "de Koerier" heeft, evenals de

vereniging zelf, nog steeds te kampen met financiële moeilijkheden. De leden tonen weinig belangstelling, een verschijnsel dat zich ook voor doet in het Surinaams Comité, opgericht om een Surinaamse delegatie naar het aanstaande Wereldjeugdfestival in de Sowjet-Unie te zenden.

Chinese films.

Een comité, in Amsterdam gevormd door vooraanstaande Chinezen, wil filmvertoningen over de Chinese Volksrepubliek organiseren.

Dit filmmateriaal zou vrij gemakkelijk verkrijgbaar zijn. In Rood China worden ten behoeve van de propaganda in het buitenland tal van films gemaakt. Zij vinden o.a. hun weg via Vertegenwoordigingen der Chinese Volksrepubliek.

Over de Chinese samenleving in ons land is weinig te melden. De pogingen om te komen tot een organisatie voor alle Chinezen, waarvoor de Amsterdamse vereniging "Ou Hai" aangewezen was, bleven tot dusverre zonder resultaat.

* * *

Stakingen overzicht in
februari/maart 1957.

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	<u>Resultaat</u>	V o l g n o
Bouwobj. N.V. HABO Meppelweg te Den Haag.	Verbod om koffie te drinken om + 10 uur, daar hierdoor te veel tijd ver- loren zou gaan.	Geen.	Gedurende werk- tijd geen kof- fie, doch can- tine zou open blijven om ar- beiders gele- genheid te ge- ven zich te warmen.	1.
Steenfabr. te Lathum N.V. v/h fa. Robert Janssen, Angerlo.	Arbeiders meenden te veel te moeten presteren tegen een te laag loon (Bedaux-werkclas- sificatie-systeem).	Geen.	Geen.	2.
N.V. Herhard Jannink & Zn., te Enschede.	Eis van spoelsters om een loonsverho- ging van f.5.-- p.w.	Geen.	Na overleg met andere textiel- bedrijven waar het loon hoger bleek, besloot directie een loonsverhoging toe te kennen van f.2,50.	3.
Classificeerders-be- drijf Pieter ter Haak, te Amsterdam.	Het per 1-3-1957 niet uitbetalen van f.2.-- toeslag voor oliewerk of het vuile werk.	Geen. 3 Kernleden (EVC-ers) had- den de leiding	Van de kernle- den (3 EVC-ers en 1 NVV-er) werden de EVC- ers ontslagen.	4.
N.V. Dobeckmun Euro- pa, P.v. Vlissingen- straat 12, Amster- dam. (verv.v. goud- en zilverdraad).	Invoering nieuwe loonregeling.	Geen.	5 stakers wer- den ontslagen.	5.
Steenfabr. "Fort- mond", gem. Olst.	Nieuw loontarief, dat ongunstiger zou zijn dan het oude. Directie weigerde nieuwe tarief bekend te maken.	Geen.	Na werkhervat- ting: onderhan- deling van CNV en NVV met di- rectie over nieuw loonta- rief.	6.

VERTROUWELIJK

V Begin De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal
 in vo- stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven
 rige het aantal arbeiders aan dat in normale toestand werkzaam is.
 1 maand. . Staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uren)
 8 - Staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uur of langer)
 n = Staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.
 0

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
1. 22-2-1957.	Aantal stakers ± 80.																														
2. 26-2 (13.00 uur) t/m 28-2-1957	Aantal stakers: 16 Aantal arb. werkzaam: 104.																														
3.	800 15																														
4.	50 ----- 50																														
5.	86 ----- 10 (9 werknemers + 1 werknemer).																														
6.	170 ----- 110 14.30 uur.																														

VERTROUWELIJK

Stakingen overzicht in
februari/maart 1957.

<u>Bedrijf</u>	<u>Aanleiding</u>	<u>Inmenging Vakbonden</u>	<u>Resultaat</u>	V o l g n o
Fa. Jackson, Den Haag.	Looneis.	OVB bemiddel- de.	Geen. Slechts 4 van de 15 meisjes zijn weer aan het werk gegaan.	7.
Bouwobjecten tuin- stad Geuzenveld, Amsterdam.	Betaling van CAO- lonen + tarief, i. p.v. "zwarte" lo- nen.	Geen.	Geen.	8.

VERTROUWELIJK

V Begin De onder de stakingsstreep vermelde getallen geven het aantal
 o in vo- stakers aan. De boven de stakingsstreep vermelde getallen geven
 rige het aantal arbeiders aan dat in normale toestand werkzaam is.
 l maand.
 . Staking met vooraf bepaalde tijdsduur (korter dan 24 uren)
 8 - Staking met vooraf bepaalde tijdsduur (24 uur of langer)
 n = Staking met niet vooraf bepaalde tijdsduur.
 o

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31		
7.																																	
8.																																	

 15 fileersters.

====
 43 stucadoors

A G E N D A
=====

<u>Datum</u>	<u>Bijeenkomst</u>	<u>Plaats</u>	<u>Organisatie</u>
*13-14 apr.'57.	Conf. Metaal-bewer- kers.	Genua.	WVV.
*16-20 april 1957.	2 ^e Internationale Conferentie van stud.-red.	Messina (Italië)	IUS.
mei 1957.	Wereldvredesconfe- rentie.	Paradeniya (Ceylon)	WVR.
*11-13 mei 1957.	Internationale Conferentie van Werkers in de au- tomobiel-industrie.	Parijs.	VVI-Metaal/ WVV.
21-25 mei 1957.	2e Internationale Conferentie van Transportarbeiders.	Boekarest.	VVI-Transport/ WVV.
28 juli - 11 augustus 1957.	6e Wereldjeugdfe- stival.	Moskou.	WFDJ*
*22-28 augus- tus 1957.	6e Wereldjeugdcon- gres.	Moskou.	WFDJ.
27-29 septem- ber 1957.	2e Wereldcongres van doktoren.	Cannes (Fr.)	WCD.
september - oktober 1957.	5e Congres BNOP.	Amsterdam.	EVC.
4-15 oktober 1957.	4e WVV-congres.	Leipzig.	WVV.
25-28 okto- ber 1957.	3e Congres van de FIR.	?	FIR.
Najaar 1957.	4e Congres BHBV.	Amsterdam.	EVC.
december 1957.	4e Wereldvrouwen- congres.	?	IDVF.
* juli 1958.	Jeugdcongres WVV.	?	WVV.

*= nieuw c.q. aangevuld.

Rectificatie maandoverzicht no.1-1957-pag.16.

De eerste alinea , onder het hoofd:"Uitreiking nieuw partij-
lidmaatschapsboekje CPN", dient als volgt gelezen te worden:
Omtrent de jaarwisseling is de partij in alle afdelingen over-
gegaan tot de uitreiking van een nieuw partijboekje. Het tot
eind 1956 geldige partijboekje werd uitgegeven per januari 1955.
Het nieuwe partijboekje is geldig voor 1957 en 1958. Het is
licht-groen van kleur en heeft een donkergroene band. De op-
druk is zwart.